

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg må sige, at jeg synes, at det sidste indlæg var dybt usmægtigt. Jeg synes, det er dybt usmægtigt at håne os, fordi vi ikke bare interesserer os for, at folk kommer hjem, men også for, at de kommer hjem på en ordentlig måde, at de kommer hjem til noget. Hvad er dog det for en moral, hr. Hüseyin Arac der demonstrerer?

Så vil jeg altså bare sige, at det her jo er det, der er gældende for hele det her forslag, nemlig at vi interesserer os for folk. Jeg vil ikke påstå, at de pågældende har fortjent det ved at trodse de danske ordrer om at rejse hjem. På den anden side må man sige, at de har bidt sig fast i en desperat beslutning, som de måske er blevet lidt skøre af. Derfor er det så særlig afgørende at hjælpe dem til at få en ordentlig start i hjemlandet. Det synes jeg ikke hr. Hüseyin Arac skulle håne os for eller gøre grin med. Jeg synes, det er usmægtigt.

Kl. 16.15

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går tilbage til den normale ordførerrække, og så er det Venstres ordfører, fru Irene Simonsen.

Irene Simonsen (V):

Jeg vil selvfølgelig starte med at beklage, at vi ikke var her til tiden, fordi vi var gået til udvalgs møde i stedet for – jeg regnede med, at der ville gå lidt længere tid, før punktet her ville komme på.

Til lovforslag nr. L 218, der er fremsat her, vil jeg sige, at det er et lovforslag, som jeg er utrolig glad for bliver fremsat. På trods af at der er meget kort sagsbehandlingstid til det her lovforslag, betyder det stadig væk meget for mig, at vi når det inden sommerferien, for vi står med nogle tilbud til nogle mennesker, som jo, kan man sige, frivilligt har valgt at sidde på et asylcenter og nægter at samarbejde om deres hjemsendelse. Man har fået et afslag på asyl. Der er en asylsag, der har været behandlet først ved Udlændingsservice, dernæst ved den uvildige instans Flygtningenævnet, hvor der sidder en dommer for bordenden, og hvor man har fået et afslag på, at man er asylant.

Vi kan sikkert sagtens blive enige om, at mange af dem her burde have været rejst hjem for lang tid siden. Det har de ikke gjort. De har ikke villet samarbejde om hjemsendelsen.

Vi ved, at det for nogle er muligt at rejse hjem. Hvis man kigger på de tal, der er, er det faktisk sådan, at vi totalt set har 1.059 afviste asylansøgere pr. 5. maj 2007, som sidder i vores centre, og som burde rejse hjem, men som ikke gør det. Heraf er 565 irakere. Ud af de 565 irakere kommer ca. 200 fra Nordirak. Så er der 106 fra Kosovo, og det er hovedsagelig romaer. Fra Somalia er der 72 personer. Og fra Iran er der 62 personer.

Det, vi har valgt at gøre med det her, er at sige: I første omgang fokuserer vi på irakerne. Det er ikke ensbetydende med, at andre ikke skal have det her tilbud, for det er klart, at hvis det her bliver en succes for irakerne og de får en god og human tilbagevenden til deres hjemland, som alle intentioner i det her lovforslag i hvert fald går på at de skal have, ja, så skal det selvfølgelig også tilbydes andre; det er helt klart. Men lad os skabe et godt erfaringsgrundlag, før vi går i gang med de næste.

Jeg vil gerne give den tidligere ordfører, hr. Jesper Langballe, ret i, at umiddelbart er det jo lige til at gå til, når det gælder nordirakerne. Nordirak er, uanset hvad oppositionen påstår og hvad jeg hører, specielt fra Det Radikale Venstre her i dag, altså et område, der er stabilt. Der er mulighed for at få skabt sig en fremtid og et liv dernede, og det er altså også muligt at bosætte sig både som enkeltperson og som familie. Så gør vi det bare endnu mere attraktivt med det her lovforslag.

Det er således, at hvis man rejser hjem, får man både personlig hjælp, og man får økonomisk hjælp. Og den hjælp udmønter sig i, både at de har en tid her i Danmark, indtil de rejser hjem og i en videre opfølgning i hjemlandet. Og hvis vi skal starte med at tage Nordirak som eksempel, er det ikke så lang tid siden, jeg mødtes med vicepræsidenten for Det irakiske Parlament, som selv stammer fra Nordirak, og som fortæller mig, at noget af det, man har mest brug for ekstra hjælp til i Nordirak, er at få endnu mere gang i turismen, end der allerede er. Så virker det jo lidt grotesk, at vi har ca. 200 personer siddende fra Nordirak, som påstår, at de ikke kan rejse hjem. Hvis der kan rejse turister til Nordirak, så må der trods alt være fredeligt.

Den økonomiske hjælp er lavet sådan, at hvis man forestiller sig en far og en mor og to børn, der skal af sted, så får de et kontantbeløb på 60.000 kr. Hvis de så ydermere også ønsker at få hjælp til at starte en virksomhed, kommer der et yderligere økonomisk bidrag på 11.000 kr. oveni.